

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

VI. évf. 9. szám

2001. SZEPTEMBER

Évfordulónkra

Szerkesztőségünkben megint kitelt az esztendő, hiszen öt évvel ezelőtt, 1996 szeptemberében látott napvilágot lapunk legelső száma. Megköszönjük a Gondviselésnek, az olvasók érdeklődésének, Plébános atyának mint felelős kiadónak, valamint a külső és belső munkatársak szorgalmának, hogy az Újlaki Hangok az elmúlt öt évben megjelenhetett.

A szerkesztői gárda némileg megváltozott az öt év alatt. A négy alapítóhoz 1998 tavaszán csatlakozott Keglevich Lászlóné, kivált viszont időközben munkahelyi ill. családi elfoglaltság miatt Bóné Gergely és Vajesz. Sajnálatos ifjú kollégáink kiesése, hiszen utánpótlásra előbb-utóbb szükség lesz; néhány szám elkészítésében a fiatalok közül Békési Mariann volt segítségünkre.

Szerzői gárdánk az eddigi 68 szám megjelenése során szinte folyamatosan bővült. Néhány klasszikus teológiai vagy költői szöveg mellett publikációink zömét friss és aktuális cikkek alkotják. Ezek egy kis részét az újlaki atyák írják, köszönet érte. Mivel munkánkkal részben éppen őket kívánjuk tehermentesíteni, talán logikátlan is lenne többet kívánni tőlük, de kérjük, ne felejtsek el, hogy lapunkat sokak szemében az ő írásaik teszik igazán hitelessé.

Cikkeink szerzői nagyrészt újlaki hívek, akik olykor maguktól, többnyire azonban felkérésünkre írnak. Sokan valamilyen egyházközségi eseményről, plébániai élményről számolnak be, cikkírói tevékenységük is keresztény közösségi aktivitásuk része. Köszönjük önzetlen fáradozásukat!

Hogy lapunk szokott formájában és színvonalán megjelenhessen, ahhoz a háttérben még jónéhány ember közreműködésére van szükség. A szerkesztők családtagjai üzeneteket továbbítanak, olykor még utójára – „friss szemmel” - szövegeket ellenőriznek. Lapunk sokszorosításában már közel másfél éve Fejérdy Tamás működik közre, de korábban mások (Havasi Gergely, Szabó András) is besegítettek. Az elkészült mintegy 700 példányt ezután a plébániára viszik, ahol többnyire az irodán dolgozók hajtják félbe a lapokat, de ebbe más arrajárók is besegítenek, főként Pozsgai István, aki azután gondoskodik róla, hogy a példányok az újságospultra kerüljenek.

Innen aztán elviszik a hívek, és remélhetőleg el is olvassák - a legtöbbször mellesleg olykor saját szemüvegük alatt. Erről persze mindenkit szeretnénk lebeszélni; arra viszont szeretnénk buzdítani olvasóinkat, hogy támogassák aktívan lapunkat. Egyrészt írásaikkal, másrészt információkkal - a leginkább pedig aktív közösségi keresztény élettel. Hiszen annak megmutatása, visszatükrözése a feladatunk.

A szerk.

Egybegyűltünk,

ó, nagy Isten, buzgó imádásodra és arra, hogy hálát adva a nyár minden örömeért, új tanévet kezdünk. Templomunk az Úrral való találkozás helye, ahol azért jövünk össze, mert Hozzá tartozunk, Felé tartunk. Összegyűltünk az oltár körül, hogy erőt kapjunk a Szentlélek segítségével kisebb és nagyobb új feladatainkhoz. Kérjük a hűségesebb kitartás erejét a következő tanévben is. Érjenek be a jó elhatározások, az újrakezdés törekvései. Ha elfáradunk is év közben, van mivel töltekezni, mert az Oltáriszentség megerősít bennünket. A Veni Sancte az ifjúságnak nemcsak örömteli viszontlátást, új könyveket, új nekikezdést jelent, hanem továbblépést Isten útján is. És ebben a továbblépésben az idősebbek is osztozhatnak a Mennyei Atya elé állva a szentmisében, imádkozva, hogy az új tanév és ezáltal az élet értékes és szép legyen, és az örök boldogság felé vezessen. Mi, az Isten népe felelősek vagyunk mindenkiért. „Isten azért teremtette az embereket, hogy igazságosságban és szeretetben egyetértsenek, hogy segítsék és kiegészítsék egymást testvéri együttműködésben.” (XXIII. János) Ennek megvalósításához kérjük a Szentlélek kegyelmét ifjúságunk és az egész hívő közösség számára.

Keglevich Lászlóné

Negyed évszázad Újlakon

Nagyobb szeretete senkinek nincs annál, mint aki életét adja barátaiért” (Jn 15,13)

Huszonöt évvel ezelőtt fiatal káplánt kaptunk: György atyát. Első élményem az volt vele kapcsolatban, hogy nemcsak „bemutatja”, hanem imádkozza a szentmisét. És ez valamennyi szentségnél megtapasztalható: Istentől jött, Őt közvetíti, Vele hoz személyes kapcsolatba minket is.

Hamarosan megszervezte a gyerekek és a fiatalok számára – az akkor még tilos – kiscsoportokat. Itt-ott láttuk, ahogy bejárja a plébánia területét villamossal, busszal, szükség szerint taxival, később trabantjával.

Elkezdtek énekelni a gitárosok. A fiatalokat, házasságra készülöket is összefogta. Egy-egy újlaki pár esküvőjén megtelt velük a templom. 6-7 hivatás is nevelődött keze alatt.

Az öregekhez ebéd helyett is beszaladt a kórházba, öregek otthonába. A szegényekre, a társadalom kivetettjeire is mindig gondja volt.

Az ünnepekre színdarabokat rendezett. Nyáron táborokról, lelkipályorokról gondoskodott. Kezdték a plébánia valóban Krisztus élő Testévé válni.

Köszönjük, hogy a bölcsőtől a sírig mindnyájan számíthatunk rá. Isten áldja meg és Ő, a Hűségesebb, erősítse meg mindvégig!

Szentlőrinczi Klára

„Augusztusban Kelényi Tibor a Béke térre került káplánnak... Helyette Müller György érkezett hozzánk. A nagyhagyományú budapesti piarista gimnázium végzett növendéke. Szelíd és figyelmes, készséges és mosolygós egyéniségét nehéz lett volna nem megszeretni. Nevéhez fűződik majd a sekrestye melletti raktárhelyiség [ma kápolna] kialakítása hittanteremmé, énekkari póbahelyiséggé, ill. a diákmisék alatt az óvodások megőrzőjévé. Gitárosok is alatta kezdtek el működni.”

Idézet templomunk „Historia Domus”-ából, az 1976-os esztendőből!

Gyűjtögető játék

A nyár megannyi szépsége a gyermeklelkeket is megragadja. A virágok és pillangók színe, a folyók és hegyek nyári varázsa sok szép gondolatot ébreszt. Unokáimmal azt játszottuk, hogy „A tücsök és a hangya” című mese szorgalmasan gyűjtögető hangyája mintájára most mi vagyunk a gyűjtögetők. Elraktározzuk a szépségeket az őszi, téli hónapokra. A visszagondolás majd közelhozza Isten sok-sok gondoskodó jóságát. A nap ragyogását, a kék ég bársonyát, a víz ölelő hullámozását. A szellő Isten simogatása az arcunkon, folytatta a gondolatsort az egyik kislány. Az esőcseppek koppanása is üzenő muzsika az égből, tette hozzá egy másik. A hullámok, a sokféle apró kavics a vízparton - mind arra várnak, hogy hangyaszorgalommal lelkünkbe gyűjtsük szépségüket. Hazatérve a nyaralásból kikerestem a Bibliából a játékunkra is vonatkozó részt: „Nézd meg, mit csinál a hangya, és akkor bölcs leszel... nyáron megszerzi élelmét, aratás idején összegyűjti eledelet.” (Péld. 6,6) A szépet „nyáron gyűjteni bölcs emberre vall.” (Péld. 10,5)

egy újlaki nagymama

Szeptember 14:

A Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepe

A kereszt titka

A keresztnek felső
Ága égre mutat,
Nagy örömhírt tudat:
„Itt van a te utad.”

A kereszt két karja a légbe szalad,
Rajta sovány kezek tört vért virágnak:
„Vigyázz: ör a lélek, de a test megszakad,
Kétfelé visz ösvény, s te szabad vagy, szabad.

A keresztnek alsó
Ága földre mutat:
„Vesződj: itt áss kutat,
Lásd benne arcodat.”

Weöres Sándor

A pozsonyi zarándoklat elé

A magyar kereszténység most befejezett jubileumi évéhez kapcsolódva szeptember 29-ére, szombatra az egykori koronázó városba, Pozsonyba hirdetünk zarándoklatot. Gyülekező fél hattól a plébánia előtt, indulás hat órakor; a buszban a napi zsolozsma imaóráit és a rózsafüzért imádkozzuk. (Természetesen beszélgetésre is jut majd idő. Ennivalót ki-ki hozzon magával az útra.) Szentmise lesz napközben, pontos helyszíne még bizonytalan. 12 és 15 óra között szakszerű pozsonyi városnézésen veszünk részt.

A városnézés, a pozsonyi belépők, az autópálya-használati díj és a nemzetközi forgalomban engedélyezett modern busz költségei indokolják a 4000 forintos részvételi díjat. Útlelél természetesen szükséges az útra, a számát kérjük a befizetés alkalmával bediktálni. A buszra poggyászbiztosítás érvényes, a balesetbiztosítást együttesen kötjük meg.

Mivel a 4000 forint is csak **telt busz** esetén fedezi a költségeket, csak elegendő létszámú résztvevővel indulhatunk útnak. Kérjük ezért a mielőbbi jelentkezést és befizetést.

János atya

Az Újlaki arcok vendége

Szabó Ferenc

ny. gyulafehérvári egyházmegyes atya

Kézdimartonoson Szent Anna napján tartják a búcsút, minden évben pontosan július 26-án. Az idén mintegy 30 pap gyűlt össze a jeles ünnepre, és a közös asztal végeztével egyikük ismertette a messziről érkezett és Gyulafehérváron keresztül továbbított kérést: ki vállalna helyettesítést augusztusban a budapest-újlaki plébánián? Szabó Ferenc nyugdíjas atya nem soká habozott - és néhány nap múlva már Baltházár Zsolt fogadta őt a Nyugati pályaudvaron. Feri atya miséin sok újlaki vett részt csaknem négy héten keresztül, illő tehát, hogy néhány szóval bemutassuk.

Marosújíváron született 1927. június 25-én egy bányász fiaként, aki Torockóról került át az újvári sóbányába. A nyolc testvér közül hatan ma is élnek. A 4. elemi osztály után lelki atyja, dr. Búzás Gerő rábeszélésére az ötödikbe is beiratkozott a román nyelv jobb elsajátítása végett (aminek később jó hasznát vette), majd a gyulafehérvári Róm. Kath. Főgimnáziumba került. 1944 őszén több hónapra vasútépítő kényszermunkára vitték társaival a Regátba; a 7. gimnáziumi osztálytól kezdve nyolcadmagával mint ún. gimnazista kispap már kék reverendát viselt.

1947-ben az érettségét követően kezdte meg tanulmányait a gyulafehérvári teológián. Mint meséli, az intézményt a háborús években Kolozsvárra telepítették, majd Zircre menekítették, de ekkor már ismét eredeti helyén működött Márton Áron felügyelete alatt. Amikor a püspököt letartóztatták, a kispapok tanulmányaik megszakításával álltak ki mellette. Ferenc atya könyvelőként helyezkedett el Nagyenyeden. 1952-ben a Securitate letartóztatta, előbb a Regátban dolgoztatták, majd 6 hónapig egy kolozsvári szekus pincebörtönben raboskodott. Mindez szokás szerint ítélet nélkül, azzal a váddal, hogy titkos futárszolgálatot teljesített - amiben lehetett igazság, mert marosújívári plébánosa valóban küldött vele időnként iratokat a püspökségre. Szabadulását talán apja élmunkás-bányász voltának köszönhette.

A békepapok hívására nem volt hajlandó visszatérni a szemináriumba, csak Márton Áron 1955 elején történt szabadulása után tértek vissza 15-en. Közülük négyet már 1956. június 29-én felszentelt a szentéletű püspök. Köztük volt Feri atya is.

Papi pályafutása során 5 évig káplán volt Nagykászonban (és beszolgáló lelkész két szomszédos faluban), majd 7 évig plébános a máramarosi Kapnikbányán. Ezután már nem hagyta el a Székelyföldet: 10-10 évig Csíkközváros és Kápolnásfaluban (a Hargita tetején), utána 5 évig még Feltorján volt plébános. Főként egészsége megröppanása miatt kérte nyugdíjazását, 8 eszten-deje él Kézdivásárhelyen, ahol még évekig tanított latint, franciát és hittant, míg végképp bele nem fáradt a fegyelmezésbe.

Életét és munkáját számtalan érdekes élmény kísérte; itt most csak cseppnyi ízellőtől említjük meg, hogy Kapnikbányán egy börtönre és vagyonvesztésre ítélt pap helyébe került, akinek vagyonához plébániáját is hozzászámították, így Feri atyának eleinte otthona sem volt. Csíkközvárosi működése idejére esik a Szent Anna tavi kápolna újjáépítése (1976/77). A kápolnásfaluiakat roppant fegyelmezett népnek ismerte meg, akik a legnagyobb nélkülözések idején rengeteg ügyeskedés és szigorú össze- és titoktartás révén tudtak fennmaradni. Feltorján már maga a plébános is házi nyúltenyésztésre kényszerült, hogy legyen mit ennie.

Ferenc atya lelkes focidrukker, így igen fájlalja a magyar labdarúgás siralmas állapotát. Odahaza társszerkesztője a kézdívásárhelyi Siculus rádió egyházi műsorainak. Budapesten nagy élményt jelentett számára Szent István ünnepe a Bazilika előtt. Ezt követően Esztergomba és Ópusztaszerre is eljutott újlaki kísérettel. Jól érezte magát közöttünk, jövőre is szeretettel várjuk.

Sz. J.

Egy kihallgatás és három szentmise Rómában

1. Ezrek ajkán, ezer nyelven...

A Szent Péter-tér két hatalmas oszlopsora között emberek, főként fiatalok ezrei. (A másnapi újság szerint huszonkétezer voltunk.) Perzsel a forró római nap, árnyék sehol a közelben. A zömmel ministránsokból álló sokaság beszédeket és gitáros zenét hallgat, miközben türelemmel várja a Szentatyát.

A pápa tíz óra után néhány perccel érkezik. Kocsija körbejár a tömeg között, hogy fizikailag is minél közelebb kerüljön híveihez. Utána több rövid beszédet intéz a megjelentekhez, akik heves lelkesedéssel reagálnak az őket anyanyelvükön köszöntő szavakra. A néhány magyarul elmondott mondatot veszprémi, fehérvári, szatmári egyház-megyéi ministránsok ujjongása kíséri.

A rekkenő hőségben gumitömlők vízsugara locsolja az izzadó tömeget. De mindenki kitart, hiszen a liturgikus ruhába öltözött roskatag öregember is hősiiesen helytáll az emelvényen. Hitelessége meggyőző.

II. János Pál ezredik nyilvános kihallgatását tartotta augusztus 1-jén a Szent Péter-téren.

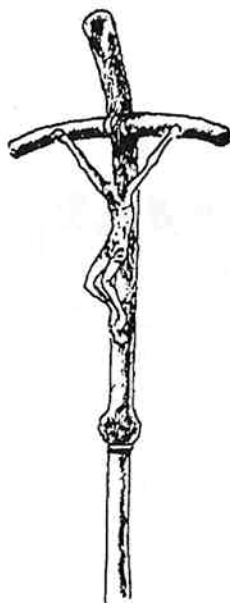
2. Hol Szent Péter sírba téve...

Zoltán atya Esztergom-Vízivárosból hozta zarándokcsoportját. Megengedik, hogy csatlakozzunk hozzájuk: a korai reggélit követően a Szent Péter-templom magyar kápolnájába megyünk misére. A templom alatt, pápák sírja mellett elhaladva jutunk a kápolnába. Kicsivel odébb ázsiai növények zsolozsmáznak.

Elfogódottan ülünk a fal mellett elhelyezett padokon. A kápolna a maga modern, puritán domborműveivel beleillik a történelmi környezetbe. Az oltár Madonna-szobra háttérében szittyá aranyzarvasok. Néhány tucat méterrel odébb Szent Péter földi maradványai nyugszanak.

Ezen a helyen, a Szent Péter-bazilikában a pap jogosult a híveknek általános feloldozást adni bűneik alól, mondja Zoltán atya. Ilyen kivételes hely csak még egy van a világon, Jeruzsálemben. És megadja a feloldozást. Valamennyien áldozunk, két szín alatt.

Mise után még egy kicsit bolyongunk a pincében. Megnézzük Péternek és a közelmúlt ismert pápáinak sírját, fel-

fedezzük a lengyel és a litván nemzeti kápolnát. Azután a teremőrök bennünket fedeznek fel és diszkréten a feljárt felé terelnek.

3. Boldognak hirdet engem minden nemzedék...

A Santa Maria Maggiore, Róma egyik legnagyobb és legdíszesebb templomát Havas Boldogasszony tiszteletére emelték, pontosabban ez az a templom, amelynek körvonalait Libériusz pápa a 352. év nyarán csoda folytán lehullott hóban felfedezte. A búcsú napja, augusztus 5-e idén éppen vasárnapra esett.

Az ünnepélyes, latin nyelvű nagymiséét több tucat, köztük jónéhány színesbőrű pap koncelebrálta, három püspökkel az élen. A hívek és érdeklődők többzetes tömegét elsősorban a hajdani csoda hagyományos felidézése vonzotta oda: amikor felharsant a glória, az oltár fölött esni kezdett a hó.

Természetesen nem megisméltődött, csak felidézett a csoda: a csodaszép mennyezet egyik kazettáját kissé felemelve fehér

virágszirmokat hullattak az oltár elé. Az olasz temperamentumnak azonban ennyi is elég, hogy tapsviharban törjön ki a virág-hó láttán. És valahányszor egy-egy nagyobb adag szírom gomolygott elő a mennyezetből, annyszor erősödött fel a hívek tapsa is. Amelyből egyébként a hosszú mise végeztével a templomon végigvonuló püspököknek is kijutott.

4. Pap vagy te mindörökké...

A Villa Mater Redemptoris zarándokházat magyar növények tartják fenn, az *Isteni Megváltó Leányai*. Saját papjuk is van, egy premontrai szerzetes, közel a kilencvenhez. Hugó atya nehezen mozog, ezért ülve mutatja be a napi szentmisét a házi kápolnában, rosszul lát, ezért vagy nagybetűs táblákról olvassa, vagy a szöveget előolvasó nővér után mondja a miseszöveget. „A mi Urunk teste és vére”, mondja Hugó atya minden áldozónak, akik a kis oltár megkerülve odajárulnak hozzá és maguk mártják a Szentostyát a kehelybe. Ezen a puritán és bensőséges hangulatú szentmisén egy kicsit mindenki koncelebránsnak érezheti magát.

Szaszovszky József

A napközis táborról még egyszer!

(amit kaptunk, és ami a múltkor kimaradt)

Jól sikerült az idei nyári napközi. De a feltörő öröm és lelkesedés, amit az idei tábor kiváltott bennünk, könnyörtelenül rámutatott a felelősségünkre is. Ezen belül is a szülői felelősségre! A tábornak ugyan már jóideje vége, sőt, most már a nyárnak is – de nincs vége és nem is lesz soha a gyermekeinkért és a ránk bízottakért vállalt felelősségünkre.

Utunk végén ugyanis majd nem magunkkal kell elszámolnunk, nem a címeinkkel, a vagyonunkkal, hanem mindazokkal, akiket ránk bízott a Teremtő! De nem azt fogják megkérdezni, hány diplomához, milyen lakáshoz, autóhoz segítették őket – hanem valami egészen mást.

Mi szülők, nevelők miért is vagyunk felelősek? Először is azért, hogy megmutassuk a végcél, meg a hozzá vezető utat, azután hogy a jó irányba indítsuk el őket, és végül már csak figyelemmel kell kísérni az útjukat. Felelősek vagyunk például azért, hogy hova engedjük, küldjük vagy visszük el gyerekeinket. Gondoljunk csak bele, hány-szor tartanánk vissza őket a szívünk szerint, de a barátok,

az elvárások miatt mégis engedünk. És hány-szor nem visszük el őket oda, ahová pedig kellene. De fáradtak vagyunk a harcra, és a könnyebb megoldást választjuk: „Döntse el ő maga! Ha nem akar, hát nem kell mennie.” Így legalább a felelősségtől is megszabadultunk. **„Engedjétek hozzám a gyermekeket...”** (Mk.10,13), - mondja Jézus a tanítványainak, tehát nekünk. Mi pedig folytassuk bátran: **ennél szebb, jobb, biztosabb helyre úgysem tudjátok engedni őket!** Hiszen ez a biztatás hangzik felénk a Biblia minden mondatából, és mégsem vesszük komolyan a szavait.

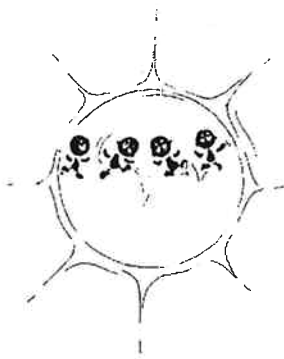
Mert hogyan is lehetne mosolygás, netán morgás nélkül elfogadni az Úr Jézusnak azt a tanítását, hogy **„...először inkább keressétek Isten Országát, a többit, (mármint ételt, italt, ruhát) megkapjátok hozzá.”** (Lk.12.31) Elvont igazság, gondoljuk legfeljebb, de nem a mindennapokra való. Pedig érdemesebb komolyan venni, mint megmosolyogni. Ez derült ki a nyár folyamán, amikor egyetlen fillér nélkül elkezdtek a tábor.

folytatás a 4. oldalon ⇨

Napraforgók esőben avagy bennszülött-tábor a Mecsekben

„Boldog nép az, amely tud neked ujjongani, és arcod fényében járhat, Uram! Nevedet magasztalja egész nap.” (Zsolt 89,16)

2001 júliusában „törzsünk” (11-en a 12-15 éves korosztályból, két vezető, két szakács és két kísérő) elindult a Mecsekbe, a vadregényes Takonyó völgybe. A két segítőkész teherhordó kísérete nélkül a vonatra sem tudtunk volna felszállni a teljes tábori felszereléssel. Az út nem volt túl fárasztó. Gergő (egyik vezetőnk) már akkor megviccelt bennünket: a megtett 2 km-es út után még 8 kilométerre készített fel bennünket, közben (amint kiderült) már csak 200 m-t kellett gyalogolnunk. Helyünket kialakítottuk az erdőben, otthonossá varázsoltuk. A tűzhely, a fürdőhely, és a mellékhelyiség is már készülöben voltak. Másnap nagy meglepetés ért, mikor egy természetőr felhívta figyelmünket engedélyünk hiányára, és más táborhelyre küldött bennünket. A hír hallatára mindenki elcsüggedt. Elkezdtünk pakolni, és délután már a második táborhelyünknel (Mézesrét) voltunk, mely (nem mindenki öröme) nem farkodott pókokban, és egyéb rovarokban. Ez a nap az elhelyezkedéssel telt. A harmadik napon a játék volt a fő program. A számháború feledhetetlen volt. Ekkor egy erdész látogatott el hozzánk, aki tájékoztatott bennünket, hogy vadászidény van, és elhelyezett néhány cső kukoricát a vaddisznóknak (a WC-hez vezető úton). Így izgalmassá vált a mellékhelyiség meglátogatása. Aznap elhatároztuk (további kalandokra éhesen), hogy megtámadjuk a közelben lévő cserkészszábot. Este nagy előkészülettel, tervvel és izgalommal indultunk neki az útnak, hiszen sokunknak ez volt az első ilyen éjszakai kalandja. Az akció alighanem jóval nagyobb próbatételt jelentett a támadók, mint a megtámadottak számára.

A következő napokon egyfolytában zuhogott az eső, de élményekben nem volt hiány. Túlító táborra alakultunk át. Különböző tréfás tisztségeink voltak: a szobormester, aki bármikor bárkit megállíthatott 2 percre (fekvőtámasz közben vagy az első várva várt falatnál...), a csendmester, aki 5 perc némaságot rendelhetett el. Ezeket a tisztségeket minden nap más viselte. Gergő eközben diktafonra vett minden lényeges eseményt. Vasárnap Pécsent mentünk templomba, a Dómba. Utána egy kis bepillantást nyertünk ebbe a szép városba. Bár az eső nem akart abbamaradni, mi mégis kinn a szabadban tevékenykedtünk. Volt is mit: az ételt elkészíteni, a konyhát „kikövezni”, mert már-már beleragadtunk a sárba. A 2 km-es távolságból való vízfordást sem feledhetjük, melyet nem egyszer stoppolással könnyítettünk meg. Az esti táborüzeget a közös éneklés és ima tette feledhetlenné. A tábor során a hangulat mindvégig nagyszerű maradt, és hazafelé is vidáman mentünk, habár sárosak, piszkosak voltunk. Szüleink alig ismertek ránk. A 11 csemete már a pályaudvaron elkezdte az élménybeszámolót, és a sok dal éneklését, melyeket együtt tanultunk.

Az együtt töltött hét nap „bennszülöttes” összetartozása (közösen osztozunk jóban-rosszban, figyelünk egymásra, alkalmazkodunk) segített előrehaladnunk a közösségformálás útján, amelyen elérkeztünk a névadás állomásához, mert sikerült magunkhoz illő nevet találni. Istenkeresést és Istenre figyelést szimbolizáló növény a napraforgó. Mi mindannyian ilyen Napraforgókká szeretnénk válni Isten hol viharos, hol napsütötte mezején.

Munkácsi Anna

⇒ folytatás a 3. oldalról

„Bátorság, ne féljetek!”, mondtuk egymásnak Jézussal, és nem törődünk vele, mit fogunk enni és inni, mégis, az egyre érkező adományokból jobban élünk, mint bármikor. **Egy percre sem nyugtalan-kodtunk, és másra sem volt gondunk, csak „arra az egy szükségesre”,** amit Jézus ajánlott Márta figyelmébe. **És akármilyen furcsán hangzik, ettől volt az ideai táborunk a legszebb, a leggyümölcsözőbb!**

Reményben éltünk, szüntelen ráhagyatkozva a Gondviselésre. És ettől más is megváltozott bennünk. Most a Szentírás nemcsak a legfontosabb napi program volt a többi foglalkozás között, mint az eddigi években. Most megéltük mindazt, amit az Úristen a Szentírásán keresztül üzen az embereknek. Péter bácsi vezetésével három héten keresztül 50-60 gyerek kitaróan barangolt az Ószövetség és az Újszövetség világában. Szinte egész nap e körül forgott minden.

A közösen felolvasott szentírási részleteket 5-6 fős csoportokban feldolgozták és felkészültek, hogy tapasztalataikat a többieknek átadják. Festettek, rajzoltak, riportot vagy éppen Mózes újtárol térképet készítettek. Mindenben benne voltak. Játszottak, kérdeztek, tanúskodtak, vitáztak és vég nélkül keresték az összefüggéseket a régi történetek és az ő életük között. És mesteri módon mindig meg is találták. Káin kapcsán a bűnről, a bűn súlyáról, vagy a büntetésről elmélkedtek: Melyik nagyobb: a bélyeg, amit a homlokára kapott, vagy a

büntudat, amit egész életében cipelt, és hogy is van ez saját életünkben? Egy osztályban, egy családban? Vagy ahogyan bírósági tárgyalást tartottunk, és perbe fogták a farizeusokat: Jogukban állt-e elítélni Jézust, miért tették, tehettek volna-e másként? Felelősek-e vagy nem Jézus haláláért? Látni és

hallani kellett volna, ahogyan ez a 4 és 20 év közötti rengeteg gyerek magáról megfedkezve vitázik a Szentírás történeteiről, hogy azután felfedezze: ő mikor és kit bánt és miért, és azon törje a fejét, hogyan lehetne ezt elkerülni. Minderről videófilmek készültek, melyeket ebéd után megnéztek, megbeszéltek, és ami a legfontosabb: hazavitték!

Közben persze volt rengeteg foci, méta, éneklés, színdarabtanulás, díszletkészítés. Még egy esti előadásra is maradt erejük, idejük. Hála a sok segítőkész fiatalnak és mindazoknak, akik imáikkal, adományaikkal és mosolyukkal segítették a táborot. Mi pedig három hétig élveztük a Gondviselő Isten örökös jelenlétét, közösségformáló erejét, és belekóstoltunk a Szentírás gazdag és életünk összes területét mélyen átjáró világába.

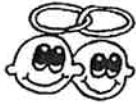
A szülői felelősségből indultunk ki, abból, hogy mit is kell feltétlenül megadnunk gyermekeinknek. Csak remélhetem, hogy néhány igen fontos dolog kiderült a leírtakból. De az első és legfontosabb, hogy ne csak engedjük őket az Úr Jézushoz, az Egyházba, a közösségekbe, hanem menjünk is velük. Vigyük őket, ha kell, néha „türelmes és leleményes” erőszakkal is. Bátran harcoljunk értük, magunkért, az Örök Élet elnyeréséért.

Lászlókné, Kriszta (mama)

Családi események

Örök hűséget esküdött egymásnak:

augusztus 11-én Kullai András és Mikecz Anita; 19-én Légnér Zoltán és Nedoluka Krisztina;

24-én Nagy Tibor és Hanák Krisztina; **25-én Sárosi Ferenc és Ordódy Klára, dr. Nardai Gábor és Takács Katalin,** Dévai Zoltán és Szilágyi Julianna, valamint Maxence Dutat és Kadlicskó Barbara.

Halottaink:

Rittinger Jenő (91), dr. Bodolla Gáborné (88), Dömötör Károlyné (77), Szekeres Flóriáné (77), Horváth László (79), Nagy Zoltánné (84), Halász Gyuláné (91), Dobos László (53).

Plébániai hittanórák a 2001/2002-es tanévben

Óvodás középső csoportos

kedd 5-6; Szent Erzsébet terem

Óvodás nagycsoportos és I. osztály

hétfő 5-6; Szent Erzsébet terem

II. – III. – IV. osztály (kezdő és haladó)

hétfő 5-6; Szent Margit terem

IV. – V. osztály (idei és tavalyi elsőáldozók)

kedd 5-6; Szent Margit terem

VI. – VII. – VIII. osztály

szerda 5-6; Szent Erzsébet terem

I. – II. gimnázium

szerda ½ 7-½ 8; Szent Erzsébet t.

III. – IV. gimnázium

(bérmálásra készül két évig)

kedd ½ 7-½ 8; Szent Margit terem

Bérmálásra készülő haladók

szerda ½ 7-½ 8; Szent Margit terem

Ifjúsági (30 évesig)

hétfő ½ 7-¾ 8; Szent Margit terem

Felnőtt biblióra

hétfő ½ 7-½ 8, Szent Erzsébet terem

Útkereső

csütörtök ¾ 7-¾ 8; Szent Erzsébet t.

Ifjú házások, szülők

péntek 8-tól, kéthetente (először szept. 21-én); Szent Erzsébet terem

A hittanórák szeptember 10-től kezdődnek. Az iskolai hitoktatás szeptember 4-től indul az iskolákban hirdetett beosztás szerint.

„Magasztalja Ielkem az Urat, és szívem ujjong üdvözítő Istenemben”

Nagyboldogasszony ünnepe egyetemesen főünnep minden katolikus keresztény számára. Nekünk, magyaroknak azonban ez saját ünnepünk is. Szent István király városában, Esztergomban ezért gyűltünk össze a főegyházmegye Nagyboldogasszonynak szentelt székesegyházában ünnepi hálaadásra. A keresztény magyar államiság ezeréves megalapításának évében, annak mintegy lezárásaként az ünnepi szentmise keretében ismételte meg az ország Szent István-i felajánlását Paskai László bíboros atya, a magyar katolikus egyház prímása.

Az ünnep évenkénti ismétlődése ellenére mindannyiunk számára egyértelmű az ideai alkalom megismételhetetlen egyedisége – legalábbis azoknak, akik keresztényeknek és magyaroknak tartjuk magunkat. Ezért számunkra, bár magunktól talán nem gondoltunk volna ilyesmire, mintegy magától értődővé vált a Szent Korona jelenléte ezen a szentmisén. Természetesen szép, felemelő és méltóságeltjes volt a Korona útja az Ország Házától az Esztergomi Bazilikáig és vissza, de nem ez volt a lényeg, hanem a hálaadó szentmise és az Ország ismételt felajánlása. Átéltük, hogy abban az ezer évben, amelyre visszatekinünk, csak és kizárólag a Magyarok Nagyasszonya oltalma és a közbenjárására kapott isteni irgalom tarthatott meg bennünket. Ha pedig erre valaki elkezdene az ezer év alatti veszteségeket sorolni, akkor bizony csak az önvizsgálat következhethet, hogy hol, mikor és mennyire pártoltunk el a mi Pátrónánktól, s a bennünket Neki ajánló Szent István-i szándéktól, életviteltől...

A Szentleckében Szent Pálnak a korintusiakhoz írt szavai a Szűzanya mennybevételének ünnepén valamennyiünk reményét erősítően biztattak és vigasztaltak: „Amint ugyanis Ádámban mindenki meghal, úgy Krisztusban mindenki életre is kel. Mindenki, amikor sorra kerül: először Krisztus, majd az ő eljövetelekor mindnyájan, akik Krisztushoz tartoznak.”

Nagyon jó volt ezen a szentmisén részt venni. Nem tagadom, nekem és a hozzám hasonló középkorú híveknek az is jól esett, hogy az ország vezetői nagy többségükben láthatóan nem csak protokollból, hanem a hívő közösség tagjaiként is velünk voltak. (A mi életünkben korábban ez bizony nem mindig volt így...) A Szent Korona pedig nem vált középponttá a mise igazi középpontja helyett, de jelenlétével, a magába sűrített idő kisugárzásával hirtelen még világosabbá tette számunkra, hogy a minden szentmisén megismétlődő áldozat valójában egy és ugyanaz. Most éppen mi vagyunk azok, akik az élők és holtak közösségéből (és a még meg nem születettekéből) az élőket képviseljük itt, tehát itt a helyünk. És jó itt nekünk, Isten házában, az Istenszülő oltalmában.

Különösen örömteli – és számomra meglepetés és ajándék volt, hogy a Szentatya nemcsak üdvözlét küldte el nekünk, hanem az Ő szavait hallgathattuk az egész szentbeszédben. Aki nem tudná, hogy „miért is kellett utaztatni” a Koronát, az figyeljen a Szentatya szavára:

„E napon az összegyűlt hívek és egyházi és állami vezetők Szent István koronájának jelenlétében vesznek részt a szentmisén...A magyar nép számára ez az ősi korona nemzeti önazonosságának, az ország ezeréves történelmének és kultúrájának jelképe, amelyet nemzeti ereklyeként tisztel, és a Szent Korona elnevezéssel becsül meg. Ez a mély lelki tartalom segítse a mai nemzedéket, hogy a keresztény múlt hagyományaira építse értékes jövőjét.”

II. János Pál pápa több fontos gondolatot tárt elénk tanításában, ezek közül most csak egyet emelek ki (önkényesen, de nagy meggyőződéssel): „Olyan kereszténységre van szükség, amely mindenekelőtt az imádság művészetében tűnik ki.” Végezetül a Szentatya az ország Szent István-i felajánlásának megismétlésére buzdítva ajánlotta a Boldogságos Szűz Mária, a Magyarok Nagyasszonya pártfogásába az egyházi és állami vezetőket, egész hazánkat, majd apostoli áldással zárta szavait.

Akik ott lehettünk, ezt a minden testvérünknek is szóló áldást hoztuk magunkkal, meg egy igazi szép hálaadó (és boldog jövőért esdeklő) ünnep szívet melengető élményét.

A Szent Koronát hordozó hajó pedig, ünnepi kíséretével együtt, méltóságeltjesen úszott le az „ellenállás vizén”, hogy napszálltakor a nemzeti ereklye ismét elfoglalja helyét az Ország Házában. Lehet tudományos vitákat és értekezéseket folytatni a korona fizikai eredetéről, történetéről de a lényeg nem változik: a Nagyboldogasszonynak ajánlott korona ez. Boldog lehet az a nemzet, amelynek ilyen védelmezője van – csak tartson is ki mellette.

Fejérvény Tamás

Egyházközségünk rendszeres programjai

Szentmisék rendje

hétköznap: 6³⁰, 18⁰⁰
vasárnap: 7³⁰, 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Gyóntatás: a szentmisék előtt és elején.

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti misék után. Minden hónap első csütörtökén a lelkiileg örökbefogadott gyermekekért, első szombatokon papjainkért, új papi hivatásokért imádkozunk a szentórán.

Zsolozsma: péntek 7; vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én az esti szentmisét.

Szent István kápolna miserendje:

hétköznap: 17³⁰; vasárnap: 9⁰⁰, 11⁰⁰

Margitszigeti kápolna miserendje:

vasárnap 11⁴⁵

Iroda (Bécsi út 32. ☎: 335-3573): munkanapokon 9⁰⁰-12⁰⁰ és 15⁰⁰ - 18⁰⁰.

Karitás (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ - 18⁰⁰

Könyvtár (hittantermek előterében):

vasárnap 10⁰⁰ - 10³⁰ és 18⁴⁵ - 19⁰⁰

Nyugdíjasok összejövetele: a nyári szünet után legközelebb szeptember 11-én, kedden 10⁰⁰-tól a hittantermekben.

Teadélelőtt: minden hónap második vasárnapján a 9-es mise után a Szent Erzsébet teremben.

Elsőáldozás

Az elsőáldozásra készülő gyerekek számára a kiválasztásra, a katekumenátusnak erre a fontos szertartására szeptember 9-én, vasárnap a 9 órai szentmisén kerül sor.

Az elsőáldozás szeptember 23-án lesz a 9 óras szentmisén.

Imádkozunk elsőáldozóinkért, akik erre az ünnepre évek óta készülnek,

hogy e szentség vétele meghatározó legyen életükben.

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta

A szeptemberi számot szerkesztették:

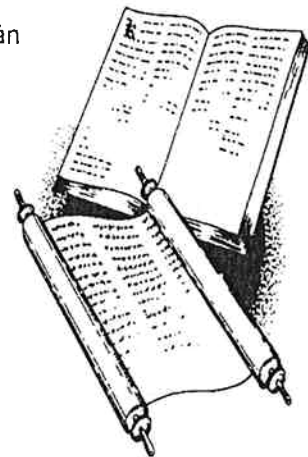
Havasiné Zentai Edit, dr. Keglevich Lászlóné, Szaszovszky József

Kiadja: Újlaki Sárlos Boldogasszony Plébánia (1023 Budapest, Bécsi út 32.)

Felelős kiadó: Mester János

Szeptemberi naptár ⌚

- 2. V. *Veni Sancte* – tanévnyitó szentmise 9 órakor
- 3. H. *Nagy Szent Gergely*
- 7. P. *István, Márk, Menyhért, kassai vértanúk*
Imaest a templomban az esti szentmise után
- 8. Szo. *Kisboldogasszony*
- 9. V. Kiválasztás a 9 órai szentmisén
- 12. Sze. *Mária szent neve*
- 13. Cs. *Aranyszájú Szent János*
Képviselőtestületi gyűlés este ½ 8kor
- 14. P. *Szent Kereszt felmagasztalása*
- 15. Szo. *Fájdalmas Szűzanya*
- 21. P. *Szent Máté apostol*
- 23. V. *Boldog Pio atya*
Elsőáldozás a 9 óras szentmisén
- 24. H. *Szent Gellért püspök*
- 29. Sz. *Szent Mihály, Gábor és Ráfael főangyalok*
Egyházközségi zarándoklat Pozsonyba
- 30. V. *Szentírás vasárnapja, Szent Jeromos*
- Okt. 6. *Nagymarosi Ifjúsági Találkozó*

Taizéi misék templomunkban: 9-én és 23-án 9 órakor.

☞ **Hírek, hirdetések** ☜

❖ Szeptember 7-én, pénteken az esti szentmise után templomunkban együtt imádkozunk a 25 éve Újlakon szolgáló György atyáért. Az imaestre mindenkit szeretettel hívunk és várunk!

❖ A Cantilena kórus szeptembertől újra elkezd az énekpróbákat, a kórusba új tagokat is szeretettel vár Tóth Miklós Zsolt karnagy úr. A próbák kedden és csütörtökön az esti mise után kezdődnek a Szent István hittanteremben.

❖ „Evezz a mélyre!” címmel kerül megrendezésre a katolikus megújulási mozgalmak országos találkozója szeptember 15-én a Fradi pályán (Üllői út, a metró Népliget megállójánál) de. 9-től este 7 óráig. A találkozó házigazdája a Katolikus Karizmatikus Megújulás, társszervezők: Fokoláré, Házas Héttvége, Cursillo. Újlakiak közös indulása a templom elől ½ 9-kor.

❖ Frész Attila, Timóteus testvér 2001. szeptember 22-én örökfogadalmat tesz a ferences rendben. A fogadalomtétel a pasaréti ferences templomban az este 6 órakor kezdődő szentmise keretében lesz, amelyre az újlaki híveket is szeretettel hívja és várja. Mindannyiunk imába ajánljuk őt.

❖ Kirándulásra hívjuk az újlakiakat, melynek tervezett időpontja október 13., szombat, de már most kérjük a naptárban előjegyezni! Tervezünk egy könnyebb és egy erősebb túraváltozatot, melyek egy része természetesen közös lesz. Ne felejtsetek: Nemcsak magunknak jó kirándulni, örömet is szerzünk vele! - *Horvay Mária és Szaszovszky József*

❖ A Magyar Televízió 1. csatornája augusztus 14-én este a Théma című műsorban riportfilmet vetített a Bécsi út 18. sz. alatt működő Újlaki Karitásról. A film bemutatta a hétfő esti étel- és ruhaosztást. Az ott folyó munkáról, annak gyökereiről és mai lehetőségeiről, valamint a gondozottokról Udvardy László, Szántóné Terjék Eszter és Bereczky Edit nyilatkozott a televízióknak.

❖ Képviselőtestületünk családpasztorációs bizottsága plébániánk nevében pályázatot nyújtott be a Nemzeti Család- és Szociálpolitikai Intézethez az újlaki házaspárok és családok lelki-közösségi programjainak támogatására. Bár a pályázók összes igénye jóval meghaladta az elosztható keretet, a plébániánk által igényelt 500.000 forint teljes összegét megítélték számunkra. Kívánjuk, hogy a hálás köszönettel vett támogatás jól szolgálja a közösség-építés további folyamatát.

❖ Plébániánk udvari falát néhány hete egy fülkébe állított Madonna-szobor díszíti. A zöldmázas kerámiából készült szobor egyik hívőnk ajándéka, melyet a műszaki munkacsoport vezetője épített bele az épület falába.

❖ A nyári napközi elmúltával a hittantermek kifestve, gyönyörű, tiszta falakkal, felújított lámpákkal várják újból a hittanosokat. Megújult templomunk sekrestyébe és kápolnába vezető kapuja is. Köszönjük a munkák végzőinek fáradozásukat!

❖ Megvásárolható vagy bérelhető kis garzonlakást keres középkorú hölgy lehetőleg a környéken. Az ajánlatokat a plébániára kéri.